

Arrest

nr. 311 989 van 28 augustus 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. MANDELBLAT
A. Reyerslaan 41/8
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat C. MANDELBLAT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent een etnische Pashtoun en hangt de soennitische strekking van de islam aan. U werd op 6 juni 2000 geboren in Markikhail (provincie Nangarhar, district Shirzad). Daar woonde u ook uw hele leven tot uw vertrek uit Afghanistan, met uitzondering van drie maanden die u doorbracht in Bewarai (provincie Nangarhar, district Surkhrod). Uw vader en één van uw jongere broers werden vermoord in 2021. Uw moeder, uw jongere broers en zussen leven momenteel in Markikhail, net als uw vrouw en uw drie jaar oude zoontje.

Uw vader was een mollah en madrassaleraar in uw dorp. Hij onderhield goede banden met zowel de republikeinse overheid als de Taliban. Toen Daesh rond 2021 oprukte in uw regio, contacteerde deze groepering uw vader telefonisch met de vraag om strijders te rekruteren in de madrassa om hun troepen aan te vullen, hetgeen uw vader weigerde. Omdat Daesh Markikhail bereikten en innamen trokken jullie kortstondig naar Bewarai, om later naar jullie dorp terug te keren nadat de Taliban Daesh hadden verdreven. Een zekere M., een lokale Talibanleider die tegelijk banden onderhield met Daesh, verzocht uw vader rond die tijd om een conflict te gaan oplossen in Marhondai. Uw vader nam uw jongere broer mee. Zij werden echter allebei vermoord. Na de moord identificeerde u het lichaam van uw vader en begon u administratie te regelen opdat uw familie zijn pensioen zou kunnen opstrijken. In die periode voerden troepen van de Islamitische Republiek een raid uit op M.s huis, waarbij hij zelf niet aanwezig was maar zijn broer en een vriend van hem wel werden gedood.

Vijf of zes maand na de aanval ontving u een brief van de Taliban, waarin u werd opgeroepen om zich te presenteren in Shandidut. U ging in op deze uitnodiging. U werd echter door de Taliban gevangengenomen en ongeveer een maand vastgehouden in een gevangenis. In die periode werd u gemarteld en ondervraagd over uw vermeende werk als informant voor de Republikeinse inlichtingendiensten, een tewerkstelling die u steevast ontkende. U werd op een bepaald moment ternauwernood geëxecuteerd, maar deze terechtstelling ging niet door omdat de Talibanleiding op de valreep de instructie doorgaf om u te sparen met het oog op verdere ondervraging. Bij een aanval op een nabijgelegen dorp verlieten alle Taliban hun gevangenis en u slaagde erin om te ontsnappen. Op aansporen van uw maternale oom verliet u hierna het land.

U reisde via Pakistan en Iran naar Turkije. Na enige omzwervingen in de Balkan kwam u aan in Italië en via Frankrijk bereikte u het Belgische grondgebied op 8 februari 2022. Op 10 februari 2022 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de Taliban.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten neer, die alle kopieën zijn: documenten van het pensioen van uw vader, taskara's (Afghaanse identiteitsdocumenten) van uzelf, uw vrouw, uw vader, uw grootvader, uw broers en zussen en uw zoon, foto's van de lichamen van uw vader en broer na hun dood, en foto's van uzelf en uw familieleden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

U verklaart weliswaar het slachtoffer geweest te zijn van marteling door de Taliban (CGVS 1 p 14-15) en uw advocaat stelt dat u gedurende het interview erg gestresseerd was (CGVS 1 p 21). U maakte echter zelf noch bij de DVZ (p 3) noch bij het CGVS melding van enige procedurele noden en legt geen medische of psychologische attesten neer waaruit zou kunnen blijken dat u nood hebt aan bijkomende steunmaatregelen. U was in staat beide interviews vlot af te leggen en vroeg geen extra pauzes aan, ook al werd u nadrukkelijk op die mogelijkheid gewezen aan het begin van elk onderhoud (CGVS 1 p 2, CGVS 2 p 2).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Meer in het bijzonder heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat uw vader door Daesh werd vermoord omdat hij weigerde rekruten te ronselen voor die groepering, noch dat u in de nasleep van die moord werd gevangengenomen door de Taliban op verdenking van samenwerking met de inlichtingendiensten van de Islamitische Republiek.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat uw verklaringen omtrent de moord van uw vader doorspekt zijn met tegenstrijdigheden en onaannemelijke elementen, wat de geloofwaardigheid ervan ten eerste ondergraaft.

De centrale figuur in de moord van uw vader is een zekere M., een dorpsgenoot van jullie die banden had met zowel de Taliban als Daesh (CGVS 1 p 12, CGVS 2 p 3). Hij was het die uw vader in de val lokte met het

voorwendsel dat hij een conflict moest gaan oplossen, naar u vermoedt omdat uw vader eerder had geweigerd jongeren te rekruteren voor Daesh (CGVS 1 p 12). U schetst echter een dermate weinig plausibel beeld van M.s politieke affiliaties dat zijn rol in de kwestie elke geloofwaardigheid ontbeert.

In uw regio waren de Taliban en Daesh bittere rivalen die bloedige conflicten om territoriale controle uitvochten (CGVS 1 p 17, CGVS 2 p 3). Het is in die context dan ook bijzonder weinig aannemelijk M. zowel binnen de Taliban als binnen Daesh een leidinggevende functie had en dat hij tegelijk de tegenstrijdige belangen van beide groepen behartigde, zoals blijkt uit uw verklaringen (CGVS 2 p 3).

Eveneens opmerkelijk is dat deze onverenigbare affiliaties algemeen gekend waren. U gaf aan dat hij openlijk een talib was. U karakteriseerde M.s banden met Daesh aanvankelijk als geheim maar kwam daar meteen op terug en verklaarde dat zijn link met Daesh aan het licht kwam toen zijn broer M., zelf lid van Daesh, gearresteerd werd. Die arrestatie werd nota bene uitgevoerd door de Taliban, van wie Muhammad dus een leidinggevend lid was (CGVS 2 p 3).

Deze vaststellingen ondermijnen volkomen de geloofwaardigheid van de rekruteringspoging van Daesh en de gevolgen daarvan voor uw vader: geenszins valt immers te begrijpen waarom M. zo tot het uiterste zou gaan om rekruten te ronselen voor Daesh, een groepering die strijd leverde tegen de Taliban, waarvan hij zelf openlijk een leider was.

Toen u geconfronteerd werd met de vaststelling dat M.s banden met zowel de Taliban als Daesh onverenigbaar lijken in het licht van hun onderlinge conflicten, stelt u dat M. zich dergelijke contradictorische affiliaties kon veroorloven omdat hij machtig was binnen de Taliban (CGVS 2 p 14). Deze verklaring raakt echter geenszins aan het feit dat hij zo tegelijk volkomen tegenstrijdige militaire belangen verdedigde, noch valt te begrijpen hoe hij überhaupt zoveel macht en aanzien kon genieten binnen de Taliban als zijn loyaliteit duidelijk niet louter bij die groepering lag.

Ook over de eigenlijke moord op uw vader legt u weinig aannemelijke verklaringen af, die verder afbraak doen aan de geloofwaardigheid van de door u uiteengezette gebeurtenissen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het geenszins plausibel was dat uw vader zich zo gemakkelijk in de val liet lokken. Toen Daesh het dorp binnenviel, werd de link tussen M. en deze groepering duidelijk (CGVS 2 p 3). Bovendien hield de groepering op het moment van M.s list lelijk huis in het dorp, waarbij zij hardhandig hun vijanden uitschakelden (CGVS 1 p 12). Uw vader had eerder al een samenwerking met Daesh geweigerd (CGVS 1 p 12), waardoor kan worden aangenomen dat ook hij op slechte voet stond met de groepering en op zijn hoede zou zijn voor hun wraakzucht.

Dat hij ondanks het voor de hand liggende risico toch inging op het verzoek van M., wiens band met Daesh tegen dan duidelijk was, is op zich al weinig geloofwaardig. Dat hij uw jongere broer meenam bij deze bemiddelingsopdracht (CGVS 1 p 12) houdt in deze gevaarlijke context nog minder steek. Gevraagd waarom uw vader zijn zoon meenam bij een dergelijke bemiddeling, stelt u dat zoiets vaak wordt gedaan zonder reden of doel (CGVS 2 p 5). Als er inderdaad geen reden was om uw jongere broer mee te nemen, valt niet te begrijpen waarom hij dat zomaar zou doen, gezien de ernstige risico's die duidelijk waren verbonden aan deze keuze.

Ook na de moorden vallen onaannemelijkheden vast te stellen in uw relaas. Eens u op de hoogte was van de moorden, handelde u zelf ook op een manier die bezwaarlijk plausibel te noemen valt. Zo ging u op uw eentje naar het districtshuis zonder eerst uw moeder, broers en zussen zelfs maar op de hoogte te brengen dat uw vader en broer vermoord waren (CGVS 1 p 12-13). Het is weinig geloofwaardig dat u reeds dergelijke stappen ondernam zonder uw gezinsleden op de hoogte te brengen van de gebeurtenissen.

Uzelf kwam volgens uw verklaringen in het vizier van de Taliban omdat u na de moord op uw vader diverse overheidsinstanties bezocht, waardoor de Taliban geloofden dat u een spion was (CGVS 1 p 13). Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de moord van uw vader noch aan de directe nasleep ervan, komt de geloofwaardigheid van alle verdere vermeende feiten die daaruit zouden zijn voortgevloeid meteen op de helling te staan. Toch moet ook worden vastgesteld dat uw verklaringen over uw eigen problemen met de Taliban doorspekt zijn met bijkomende tegenstrijdige en onaannemelijke elementen die de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen nog verder ondergraven.

Ten eerste kan u onvoldoende verklaren waarom net u ervan beschuldigd werd M. te hebben verraden aan de overheid. U beschikt immers niet over bijzondere informatie over de man, die in het dorp algemeen gekend was als een dubieuze figuur die zowel met de Taliban als Daesh banden onderhield (CGVS 2 p 3).

Gevraagd waarom de Taliban bij u zou uitkomen in hun zoektocht naar de verklikker, stelt u dat u dat u zich dit ook afvraagt maar vermoedt dat de Taliban ervan uitgingen dat u wraak wilde nemen op M. omwille van de moord op uw vader (CGVS 2 p 7). Hier dient echter te worden opgemerkt dat u bezwaarlijk de enige in het dorp kon zijn die een dergelijk eitje te pellen had met Daesh-lid M., aangezien deze groepering niet veel eerder het dorp met geweld had overgenomen, de bevolking op de vlucht had gejaagd en een moorddadige campagne tegen hun vijanden op poten hadden gezet (CGVS 1 p 12). Bovendien waren in uw dorp ook mensen die voor de Republikeinse overheid werkten en dus vijandig stonden tegenover de Taliban, waarvan M. een aanvoerder was (CGVS 1 p 18).

Een bijkomende verklaring waarom net u door de Taliban van spionage werd verdacht, houdt in dat er een foto van u werd getrokken toen u het gebouw van de veiligheidsdiensten verliet (CGVS 2 p 7). Deze stelling kan echter evenmin overtuigen. U verklaart namelijk dat u naar de 'nationale veiligheidsdienst' of het 'veiligheidsdirectoraat', vermoedelijk het National Directorate of Security (NDS) zou gegaan zijn om een bevestiging te krijgen voor de administratie voor uw vaders pensioen, die u op dat moment in orde aan het brengen was (CGVS 1 p 13). Echter, wanneer u gevraagd werd deze pensioenprocedure uit te leggen, spreekt u niet meer over een nationaal veiligheidsdirectoraat maar over een 'Directoraat Martelaars en Gehandicapten' en een 'Directoraat Onderwijs' (CGVS 2 p 6), die beide niet bepaald spionagediensten zijn. Het is hoe dan ook ook weinig geloofwaardig dat elk familielid van een vermoorde persoon in Afghanistan bij de inlichtingendiensten diende binnen te wandelen om administratie in orde te brengen om een pensioen te kunnen opstrijken. Als dat wel het geval was, zou het nog steeds niet verklaren waarom u in het bijzonder in het oog zou lopen, aangezien er in uw regio toentertijd veel conflictgerelateerde slachtoffers vielen.

Bovendien bent u tegenstrijdig over wanneer de foto werd getrokken in verhouding tot de aanval op M.s huis, hoewel de chronologie vanzelfsprekend essentieel is voor een goed begrip van de gebeurtenissen. Bij de DVZ verklaarde u dat u naar de veiligheidsdienst ging, dat daar een foto van u werd getrokken en dat nadien de aanval plaatsvond (vragenlijst CGVS bij DVZ vraag 5). Bij het CGVS stelde u dan weer nadrukkelijk dat de aanval eerst plaatsvond en dat de foto pas nadien werd getrokken (CGVS 2 p 8).

De reeds wankelende geloofwaardigheid van de beschuldigingen van spionage aan uw adres komt nog meer onder druk te staan wanneer de opvallende tijds kloof in rekening wordt genomen die gaapt tussen de twee centrale incidenten, namelijk de aanval op M.s huis en de oproeping die zou leiden tot uw gijzeling. U verklaart immers dat na de aanval vijf of zes maanden voorbijgingen waarin niets gebeurde en waarin uw leven zijn gewone gang ging (CGVS 1 p 13). Als de Taliban u daadwerkelijk van spionage verdachten, is het geenszins waarschijnlijk dat zij u nog een halfjaar in alle kalmte zouden laten leven. Uw vader was immers al gedood voor de aanval op Muhammads huis, dus als zij wraak van uw kant vermoedden zoals u beweert, kan ervan worden uitgegaan dat ze al meteen in uw richting zouden kijken. Wat betreft de foto dient hier andermaal te worden aangestipt dat de chronologie van het grootste belang is: als zij al in het bezit waren van de foto voor de aanval, zoals u bij het CGVS plots stelde, zouden zij logischerwijs ook veel sneller achter u aan komen.

Uw eigen omgang met de oproepingsbrief van de Taliban roept eveneens vragen op. Uw vader was eerder door Taliban- en Daeshlid M. in een dodelijke val gelokt met een oproep om bemiddeling te doen, maar u zag er kennelijk geen graten in om in te gaan op een oproepingsbrief van de Taliban. U ging ervan uit dat er geen gevaar was omdat u niet daadwerkelijk schuld had aan de aanval op M.s huis, zo verklaart u (CGVS 1 p 13). Gezien de recente voorgeschiedenis met uw vader is het weinig waarschijnlijk dat u niet het gevaar van een dergelijke oproeping zou hebben ingezien.

Evenmin aannemelijk is de wijze waarop de Taliban met u omgingen tijdens uw gevangenschap. U verklaart dat u vreest door de Taliban gedood te worden (vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 4). Aangezien de Taliban u een maand lang vasthielden in gevangenis, kan worden aangenomen dat zij daartoe reeds ruimschoots de kans hadden voor u Afghanistan verliet.

Zij hielden u echter in leven om u te ondervragen over de identiteit van andere spionnen waar u, naar zij vermoedden, mee samenwerkte. U werd zelfs gered van een executie omdat de oversten van uw bewakers ervan overtuigd waren dat het de moeite waard was uw leven te sparen om informatie aan u te onttrekken (CGVS p 14, p 15). U werd er hoofdzakelijk van beschuldigd M. te hebben verraden aan de overheid (CGVS 1 p 13). Echter, zoals niets er werkelijk op wijst dat u verantwoordelijk was voor de aanval op M.s huis, waren er ook evenmin elementen om aan te nemen dat u kon rekenen op een netwerk van medewerkers: andermaal dient immers te worden benadrukt dat het algemeen geweten was dat M. een lid van de Taliban en Daesh was (CGVS 2 p 3), dus er was bezwaarlijk een netwerk van spionnen nodig om dat te onthullen. Bovendien was M. niet eens thuis toen de aanval plaatsvond (CGVS 2 p 8), een verdere indicatie dat de aanvallers niet over gedetailleerde informatie beschikten zoals verwacht zou kunnen worden als u daadwerkelijk met verschillende collega's informatie verzamelde ter voorbereiding van een aanval.

Tot slot ontbreekt het ook uw uiteindelijke ontsnapping aan elke vorm van geloofwaardigheid. U verklaart dat de troepen van de Islamitische Republiek een luchtaanval deden op een nabijgelegen dorp of wijk en dat de Taliban daarom allemaal de gevangenis verlieten om de bergen in te trekken (CGVS 1 p 15). U maakte gebruik van die gelegenheid om de deur van uw cel open te stampen en het hazenpad te kiezen (CGVS 2 p 12).

De Taliban gingen er kennelijk van uit dat u een waardevolle gevangene was, aangezien zij u wekenlang in leven hielden om u te ondervragen. Dat zij u simpelweg zouden achterlaten zonder enige vorm van bewaking in plaats van u mee te nemen naar hun schuilplaats, houdt dan ook geen steek. Dat u kon ontsnappen door eenvoudigweg de deur van uw cel open te stampen is evenmin geloofwaardig te noemen, aangezien dat zou betekenen dat de Taliban een gevangene met potentieel essentiële informatie vasthielden in een ondermaats beveiligde cel waaruit u bij de minste onoplettendheid zou kunnen ontsnappen.

Er dient dus te worden geconcludeerd dat u geen van de vervolgingsfeiten die aan uw vrees ten grondslag zouden liggen aannemelijk hebt weten te maken. Wat betreft de ernst van die vrees, moet bovendien ook nog worden opgemerkt dat uit een opzoeking in de Eurodac-vingerafdrukkendatabase blijkt dat u op 25 september 2021 internationale bescherming aanvraagde in Bulgarije, en op 1 december 2021 in Kroatië. Uit uw verklaringen bij de DVZ blijkt echter dat u amper één maand in Bulgarije bleef en Kroatië slechts als transitland behandelde (DVZ p 14-15).

Ook reisde u voor uw aankomst in België eerst door verschillende veilige Europese landen zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen, in het bijzonder Slovenië, Italië en Frankrijk (DVZ p 14-15).

Dat u in verscheidene Europese landen een asielaanvraag indiende zonder zelfs maar het resultaat van de procedure af te wachten, en in andere landen geen bescherming zocht, plaatst vraagtekens bij de ernst van uw vrees. Indien u daadwerkelijk gevaar loopt bij terugkeer naar Afghanistan, kan op zijn minst verwacht worden dat u in het eerste veilige land in Europa dat u bereikt een verzoek om internationale bescherming indient en daar ook daadwerkelijk de beslissing afwacht.

Samengevat dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt kunnen maken dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève.

De documenten die u neerlegt ter staving van uw verzoek kunnen niet tot een andere appreciatie leiden. Ten eerste dient te worden onderstreept dat documenten slechts een ondersteunende rol kunnen spelen door geloofwaardige verklaringen te bevestigen, waar in casu geen sprake van is. Bovendien raakt geen van de documenten wezenlijk aan elementen die in deze beslissing ter discussie staan.

Ter staving van uw verzoek legt kopieën neer van de documenten van het pensioen van uw vader. Aangezien het kopieën betreft die met enig knip- en plakwerk eenvoudig kunnen worden gemanipuleerd, kan aan deze documenten geen bewijskracht worden toegedicht.

U legt ook taskara's neer van uzelf, uw vader, uw grootvader, uw broers en zussen, uw vrouw en uw zoon. Deze documenten kunnen hoogstens de identiteit staven van de personen aan wie zij toebehoren. Dit element staat in deze beslissing niet ter discussie.

U legt foto's neer van de lichamen van uw vader en broer na hun dood. Noch de oorzaak, noch de gevolgen van hun overlijdens kunnen echter op basis van deze foto's worden vastgesteld. Deze stukken zijn dan ook niet bij machte om de betwiste feiten in uw relaas te staven.

U legt foto's van uzelf en uw familieleden neer. Deze kunnen slechts aantonen dat u een persoonlijke band en mogelijks een familieband met de afgebeelde personen. Zij vormen echter geen bewijs om de in deze beslissing betwiste gebeurtenissen te ondersteunen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst

terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende

noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals

wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een dierdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare

informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten

volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaan en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

2.1. Bij het verzoekschrift worden de volgende stukken gevoegd:

“2. Artikel van de website « The Conversation » dd 08.02.2022.

3. Artikel van de website « Le Monde » dd 07.01.2022.

4. Artikel van RFS dd. 23.02.2023.

5. Artikel van “Le Monde” dd. 14.02.2023.”

2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer met daarbij gevoegd de volgende stukken:

“I. 1. Bevestiging tewerkstelling

2. Bevestiging tewerkstelling

3. Arbeidsovereenkomst (voltijds) dd 19.04.2023

Deze stukken staven de perfecte integratie van verzoeker

II. Verzoeker toont ook ter zitting de originelen van de documenten dewelke in kopie werden neergelegd op het CGVS (8 stukken)”.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Middelen

Verzoeker voert de schending aan *“van art. 1 van de Vluchtelingenconventie van 28/07/1951 en van art. 48/3, §2 en 48/4 en 48/5 en 49/3 van de Vreemdelingenwet houdende de toekenning van het statuut van Vluchteling en van de subsidiaire beschermingsstatus, en miskening van de zorgvuldigheidsplicht en van art. 62 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980.”*

3.2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Verder moet erop worden gewezen dat artikel 39/2, §1, tweede lid 1° en 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen (1°) of deze kan vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (2°).

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet an sich dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming. In de mate verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar

geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3. Voorafgaande opmerking

Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift aan dat er een groot gebrek is aan informatie over de situatie in Afghanistan en over de bedoelingen van de taliban.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsvername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsvername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen zoals blijkt uit de bestreden beslissing. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

*“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:
[...]*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

Verzoeker verklaard dat zijn vader door Daesh werd vermoord omdat hij weigerde rekruten te ronselen voor die groepering, en dat verzoeker zelf in de nasleep van die moord werd gevangengenomen door de Taliban op verdenking van samenwerking met de inlichtingendiensten van de Islamitische Republiek.

De verwerende partij heeft geoordeeld en uitvoerig toegelicht dat verzoekers vluchtrelaas is doorspekt met tegenstrijdigheden en onaannemelijke elementen, zodat er geen geloof aan kan worden gehecht. De

motieven komen pertinent voor en vinden steun in het administratief dossier, zodat het aan verzoeker toekomt om ze met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Met betrekking tot M., de protagonist in het relaas, oordeelde de verwerende partij dat het bijzonder weinig aannemelijk is dat hij zowel binnen de taliban als binnen daesh een leidinggevende functie had en dat hij tegelijk de tegenstrijdige belangen van beide groeperingen behartigde.

Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen en wijst erop dat dit wel degelijk mogelijk was omdat M. lid was van de taliban maar zijn broer lid was van daesh, zodat M. noodzakelijkerwijs banden onderhield met daesh. Deze familie stond erom bekend banden te hebben met beide groeperingen.

Verzoeker overtuigt niet. Hij verklaarde immers niet alleen dat M. via zijn broer ook banden had met daesh, maar dat hij zowel binnen de taliban als binnen daesh een leidinggevende functie had. De verwerende partij kan dan ook worden gevolgd waar zij stelt dat, aangezien de taliban en daesh in de regio bittere rivalen waren die bloedige conflicten om territoriale controle uitvochten, zoals verzoeker zelf verklaarde (NPO 1, p 17), het niet aannemelijk is dat M. tegelijk de tegenstrijdige belangen van de beide groeperingen zou behartigen. Eén en ander vindt overigens bevestiging in verzoekers verklaring dat de broer van M., als lid van daesh, werd gearresteerd door de taliban.

De verwerende partij heeft er ook op gewezen dat het geen steek houdt dat verzoekers vader zijn jongere broer zou hebben meegenomen naar een bemiddelingsopdracht waarvan hij moet hebben geweten dat ze ernstige risico's zou inhouden, gelet op het feit dat hij eerder al een samenwerking met daesh had geweigerd en hij dus op slechte voet stond met de groepering en op zijn hoede zou moeten zijn voor hun wraakzucht.

Verzoeker stelt dat zijn vader een moellah was, en het dus zijn rol was om geschillen tussen burgers te beslechten. Hij beseft niet dat het een valstrik was, en bovendien werd hij altijd vergezeld door één van zijn zonen wanneer hij zich verplaatste. Normaal gezien zou hij zelf zijn meegegaan, zo stelt verzoeker, maar zijn jongere broer drong erop aan om mee te gaan dus bleef hij thuis.

Verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat de verwerende partij al had vastgesteld dat verzoekers vader toen al op de hoogte moest zijn geweest van de banden van een dubieus figuur als M. met daesh, zodat er redelijkerwijze kan van worden uitgegaan dat, gelet op zijn geperturbeerde relatie met daesh, hij minstens moet hebben beseft dat het mogelijk een risicovolle onderneming zou zijn om in opdracht van M. te gaan bemiddelen in Marhondai. In die optiek houdt het inderdaad geen steek dat hij één van zijn zonen zou meenemen, zelfs al zou dat bij andere bemiddelingsopdrachten wel gebeuren.

Met betrekking tot de vaststelling in de bestreden beslissing dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker na het overlijden van zijn vader en broer eerst naar het districtshuis zou gaan vooraleer hij zijn moeder en broers en zussen op de hoogte bracht van hun overlijden, betoogt verzoeker dat in Afghanistan de vrouw en kinderen van een overledene niet meteen worden ingelicht en dat zijn moeder hartproblemen heeft waardoor hij er niet direct over durfde te praten. Hij ging eerst naar het districtshuis om toestemming te krijgen om de lichamen te zien en daarna identificeerde hij hen voordat hij het slechte nieuws meedeelde aan zijn familieleden.

Verzoekers beweringen over de gebruiken in Afghanistan en de gezondheid van zijn moeder kunnen geen afbreuk doen aan de redelijke overweging in de bestreden beslissing dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker alles zou ondernemen zonder zijn gezinsleden op de hoogte te brengen, zeker nu hij verklaarde dat zijn maternale oom hem om 1 uur 's nachts thuis opbelde met het bericht van de overlijdens hetgeen toch voor enige consternatie moet hebben gezorgd in het gezin dat in spanning was omdat vaders telefoon was uitgeschakeld en zij zich al in de loop van de dag zorgen begonnen te maken omdat hij niet terugkeerde (NPO 1, p 12). Waar verzoeker thans doet uitschijnen dat hij eerst de lichamen wou identificeren in het ziekenhuis nadat hij daartoe toestemming had gekregen in het districtshuis alvorens hij zijn gezinsleden op de hoogte zou brengen, blijkt dit niet uit zijn verklaringen. Immers verklaarde verzoeker dat hij de toestemming moest krijgen van het districtshuis om de lichamen vanuit het mortuarium bij het ziekenhuis naar huis te laten brengen (NPO 1, p 13) en uit niets blijkt dat de identiteit van de lichamen toen nog niet vast stond. In tegendeel, hij verklaarde dat zijn maternale oom al naar het ziekenhuis was gegaan om de lichamen te identificeren (NPO 2, p 10). Verzoeker kan dus niet laten uitschijnen dat er nog geen zekerheid was en dat hij om die reden zijn moeder en broers en zussen niet nodeloos zou hebben willen alarmeren.

Verzoeker stelt vervolgens:

“Tegenpartij is van mening dat de verklaringen van verzoeker over de reden waarom hij beschuldigd werd van spionage onvoldoende zouden zijn. Bovendien is zij van mening dat het niet geloofwaardig zou zijn dat verzoeker naar de veiligheidsdiensten moest gaan om de administratieve documenten in orde te brengen om de pensioen van zijn vader te ontvangen. Ten slotte verwijt tegenpartij verzoeker enerzijds te hebben aangegeven dat de foto genomen bij de veiligheidsdiensten vóór de aanval was genomen en anderzijds dat

deze na de aanval werd genomen. Het is belangrijk te benadrukken dat om de pensioen van zijn vader te kunnen ontvangen, het dossier eerst bij de veiligheidsdiensten moest passeren. Het zijn de veiligheidsdiensten die het overlijdensbewijs opstellen waarin vermeld staat wie er afhankelijk waren van de overledene. Vervolgens wordt er een "wasseeqa" opgesteld. Alle documenten moeten noodzakelijkerwijs via de veiligheidsdiensten gaan voordat ze in handen komen van het ministerie dat zich bezighoudt met de pensioenen. Het was binnen dit kader dat verzoeker werd gezien bij het veiligheidskantoor en werd aangeduid als spion door de Taliban. Tenslotte is het duidelijk dat tijdens zijn interview bij DVZ verwarring is ontstaan, die hij niet kan verklaren. Verzoeker houdt vast aan zijn versie dat de foto na de aanval werd genomen."

Verzoeker gaat er aan voorbij dat de verwerende partij op pertinente wijze heeft vastgesteld dat, hoewel het weinig geloofwaardig is dat elk familielid van een vermoorde persoon in Afghanistan bij de inlichtingendiensten moest gaan om de administratie in orde te krijgen om een pensioen te kunnen opstrijken, het in ieder geval nog steeds niet zou verklaren waarom verzoeker daarbij in het bijzonder in het oog zou lopen aangezien er in die regio toentertijd veel conflictgerelateerde slachtoffers vielen. Daarbij komt nog dat er in de bestreden beslissing ook terecht op wordt gewezen dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over het moment waarop de foto waarop te zien is dat hij het gebouw van de veiligheidsdiensten verlaat werd genomen, voor of na de aanval op M.s huis, terwijl die foto cruciaal zou zijn om de verdenking op hem te laden. Het feit dat verzoeker vasthoudt aan één versie van zijn verklaringen volstaat uiteraard niet om deze tegenstrijdigheid op te heffen.

Mede gelet op het feit dat verzoeker zelf had verklaard dat M. in het dorp algemeen gekend stond als een dubieuze figuur die zowel aan daesh als aan de taliban gelieerd was (NPO 2, p 3) en er in het dorp genoeg mensen waren die vijandig stonden ten aanzien van beide groeperingen (NPO 1, p 12 en 18) ligt er nog steeds geen verklaring voor waarom precies verzoeker ervan zou zijn beschuldigd M. te hebben verraden bij de overheid, zoals de verwerende partij terecht stelt.

In de bestreden beslissing wordt verder gesteld dat het niet geloofwaardig is dat de taliban, indien ze verzoeker van spionage zouden verdenken, hem nog een half jaar in kalmte zouden laten leven enerzijds, en hij er, niettegenstaande de voorgeschiedenis van zijn vader, geen graten in zag om in te gaan op een oproepingsbrief van de taliban anderzijds.

Verzoeker stelt de houding van de taliban ook niet te kunnen verklaren en betoogt dat ze misschien eerst een onderzoek hebben gevoerd alvorens hem als spion aan te wijzen. Verder stelt hij dat hij niets te vrezen had omdat hij dacht niets te hebben misdaan, zodat hij gevolg gaf aan de oproepingsbrief; als hij dat niet zou hebben gedaan zouden de taliban hem hebben gevonden en gedwongen om mee te gaan, zodat hij geen andere keuze had. Hij verwijst ook naar hetgeen hij tijdens zijn tweede onderhoud verklaarde, met name dat hij dacht dat ze hem zouden willen ondervragen over de dood van zijn vader en dat hij dacht dat zij misschien iets voor hem konden betekenen omdat hij veel betekende voor het volk.

De Raad is niet overtuigd. Immers, als verzoeker ervan overtuigd was dat zijn vader door M., die gelieerd was aan én daesh én de taliban, in een valstrik was gelokt waarna hij werd vermoord, dan is de onbevagenheid ten aanzien van een oproepingsbrief van de taliban waarvan hij thans blijkt geeft volstrekt ongeloofwaardig.

Verzoeker stelt verder dat de verwerende partij de manier waarop hij in gevangenschap werd behandeld in twijfel trekt en de omstandigheden waarin hij is kunnen ontsnappen niet geloofwaardig is, maar citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud en wijst erop dat hij veel details heeft verstrekt over zijn aankomst in de madrassa en ook bijzonder gedetailleerd verslag heeft gedaan over zijn detentie, uitgetypt over 2,5 pagina van de notities. Hij heeft daarbij alle onderwerpen behandeld die doorgaans aan bod komen tijdens een detentie, zoals de beschrijving van de cel, medegevangenen, verhoren, voedsel en hygiëne. Verder wijst hij op de verklaringen waarin hij gedetailleerd de gebeurtenissen heeft uitgelegd die tot zijn ontsnapping hebben geleid.

Het klopt dat verzoeker uitgebreid heeft verteld over zijn gevangenschap en zijn ontsnapping. Dit neemt echter niet weg dat de verwerende partij er terecht op wijst dat indien de taliban hem hadden willen vermoorden, dat ze dat al wel zouden hebben kunnen doen tijdens de maand dat hij gevangen werd gehouden en dat de reden waarom verzoeker gedurende een maand gevangen werd gehouden en op het nippertje van executie werd gespaard -met name om hem te ondervragen over de identiteit van anders spionnen waarmee werd vermoed dat hij samenwerkte- niet geloofwaardig is. Dat er verder ook terecht op wordt gewezen dat indien verzoeker dan toch zulke waardevolle gevangene was, het geen steek houdt dat zij hem dan zouden achterlaten in een ondermaats beveiligde cel zonder bewaking, zodat hij bij de minste onoplettendheid zou kunnen ontsnappen.

Met betrekking tot de door verzoeker neergelegde stukken, betoogt verzoeker dat de verwerende partij geen enkel element aanvoert om de authenticiteit van de documenten in twijfel te trekken, behalve dat er corruptie is in Afghanistan en dat er kopieën zijn. Het is echter niet omdat er corruptie is dat elk Afghaans document vals zou zijn. Deze documenten dienen derhalve in aanmerking te worden genomen, zo stelt hij nog.

Verzoeker leest de bestreden beslissing verkeerd waar hij betoogt dat de verwerende partij de documenten afwijst omdat er corruptie is in Afghanistan. De motivering luidt immers als volgt:

“De documenten die u neerlegt ter staving van uw verzoek kunnen niet tot een andere appreciatie leiden. Ten eerste dient te worden onderstreept dat documenten slechts een ondersteunende rol kunnen spelen door geloofwaardige verklaringen te bevestigen, waar in casu geen sprake van is. Bovendien raakt geen van de documenten wezenlijk aan elementen die in deze beslissing ter discussie staan.

Ter staving van uw verzoek legt kopieën neer van de documenten van het pensioen van uw vader. Aangezien het kopieën betreft die met enig knip- en plakwerk eenvoudig kunnen worden gemanipuleerd, kan aan deze documenten geen bewijskracht worden toegedicht.

U legt ook taskara's neer van uzelf, uw vader, uw grootvader, uw broers en zussen, uw vrouw en uw zoon. Deze documenten kunnen hoogstens de identiteit staven van de personen aan wie zij toebehoren. Dit element staat in deze beslissing niet ter discussie.

U legt foto's neer van de lichamen van uw vader en broer na hun dood. Noch de oorzaak, noch de gevolgen van hun overlijdens kunnen echter op basis van deze foto's worden vastgesteld. Deze stukken zijn dan ook niet bij machte om de betwiste feiten in uw relaas te staven.

U legt foto's van uzelf en uw familieleden neer. Deze kunnen slechts aantonen dat u een persoonlijke band en mogelijks een familieband met de afgebeelde personen. Zij vormen echter geen bewijs om de in deze beslissing betwiste gebeurtenissen te ondersteunen.”

In zoverre verzoeker de verwerende partij ook nog verwijt stukken te weren omdat het kopieën zijn, herinnert de Raad eraan dat de verwerende partij, en bijgevolg ook de Raad, de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de verwerende partij noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten, quod in casu (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714). Dat is in casu gebeurd: de kopieën worden bewijskracht ontzegd omdat ze met knip- en plakwerk kunnen worden gemanipuleerd. In de mate dat verzoeker ter terechtzitting de originelen toont van de documenten die in kopie werden neergelegd bij de verwerende partij, gaat hij er aan voorbij dat ter zake ook nog in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het stukken betreft die niet wezenlijk raken aan elementen die ter discussie staan. Verzoeker brengt geen argumenten bij die daar anders over doen denken.

De Raad kan verder alleen maar vaststellen dat de pertinente beoordeling van de andere stukken ongemoeid wordt gelaten.

De Raad is van oordeel dat op grond van de hiervoor besproken motieven en het gebrek aan concrete argumenten die ze zouden ondermijnen de verwerende partij op pertinente wijze heeft geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht van verzoekers vluchtrelaas. In die optiek is de vaststelling dat verzoeker door verschillende veilige Europese landen reisde zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen overtuigend, en heeft verzoeker geen belang bij zijn kritiek erop.

De verwerende partij heeft in de bestreden verder vastgesteld dat uit de landeninformatie niet blijkt dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Vervolgens wordt geoordeeld dat verzoeker geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming; dat uit zijn verklaringen en uit de beoordeling ervan evenmin blijkt dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban hem niet zal viseren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst; en dat verzoeker zelf geen concrete elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen.

De Raad stelt vast dat uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier inderdaad heden niet blijkt dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Verzoeker brengt geen actuele informatie bij die zou nopen daar anders over te denken.

Wel kunnen de volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(1) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die *“verwesterd”* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent de vermeende vervolging door de taliban, kan verzoeker zich hier niet op beroepen en blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of verzwarend zou zijn.

De Raad benadrukt te dezen dat uit de loutere omstandigheid dat verzoeker heeft gewerkt van 10 augustus 2022 tot 31 mei 2023 en zijn voormalige werkgever stelt dat hij met de nodige inzet werkte en de vooropgestelde normen haalde, en zich liet opmerken door zijn vriendelijke en zachte karakter niet kan worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Verzoeker maakt niet in concreto aannemelijk dat hij omwille van het feit dat hij hier heeft gewerkt en daarbij werd geapprecieerd als werknemer, bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden en evenmin dat hij verwesterd is of in zijn land van herkomst als zijnde een ongelovige en/of besmet door westerse waarden zal worden beschouwd.

Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt bovendien dat verzoeker momenteel vierentwintig jaar is en in België is aangekomen op bijna tweeëntwintigjarige leeftijd. Bijgevolg kan worden aangenomen dat verzoeker, die geboren en getogen is in Afghanistan, er zijn vormende jaren heeft doorgebracht in een regio waar de taliban reeds aanwezig was en dat niet zo maar kan worden aangenomen dat hij zich tijdens zijn verblijf in West-Europa bepaalde westerse denkbelden dermate eigen heeft gemaakt dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen. Hij moet redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen. Dit wordt eens te meer bevestigd door de vaststelling dat hij nog wekelijks contact heeft met zijn familieleden die nog steeds in Afghanistan verblijven, in hetzelfde huis (NPO 1, p 8).

De Raad besluit dat door verzoeker, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden asielaanvragen en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat hij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van zijn profiel en/of zijn verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in zijn hoofd gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Verzoeker toont niet aan dat hij onder het toepassingsgebied valt van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering.

Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Deze bepaling stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Dit standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist.

De kernvraag is evenwel of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan

niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van de beschikbare en geactualiseerde landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan de Raad niet oordelen dat de verwerende partij verkeerdelijk concludeerde dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afgaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdiseerd of dat hij behoort tot een groep van geïdiseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat in casu geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming. Een ruimere invulling van artikel 3 van het EVRM valt buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus

Verzoekers betoog in het verzoekschrift doet hierover niet anders denken. Waar hij aanvoert dat er een groot gebrek is aan informatie over de situatie in het land en over de bedoelingen van de taliban, herhaalt de Raad dat hij zich ervan bewust is dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, doch dat hij van oordeel is dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Verzoeker kan verder niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift lijkt aan te sturen op het feit dat de situatie in Afghanistan thans vergelijkbaar is met de situatie in Somalië in 2011. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "Sufi en Elmi", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de facto regering aanwezig, met de facto ministers en de facto functionarissen (EUAA, Afghanistan security situation, januari 2023, p. 45-46). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals

al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “Sufi en Elmi”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “Sufi en Elmi” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “Sufi en Elmi” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “Sufi en Elmi” werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Opdat, ten slotte, aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023 waarnaar de verwerende partij ook verwijst in de bestreden beslissing nog steeds actueel. Overigens moet erop worden gewezen dat de referentieperiode in dit rapport loopt tot 30 september 2023 en verzoeker brengt geen actuele informatie bij die deze informatie in een ander daglicht stelt.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Verzoeker brengt in casu geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie. Er zijn verder geen concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Waar verzoeker stelt dat de verwerende partij op dit punt geen analyse heeft verricht, komt het hem toe om met concrete argumenten

aannemelijk te maken dat er alsnog sprake is van persoonlijke omstandigheden die leiden tot een verhoogd risico, quod non.

4. Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet heeft of dat hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet loopt.

5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen geoordeeld worden. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend vierentwintig door:

A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS